

Den russiske forfatter og kunstner Efim Poplavsky hævdede altid, at han hverken var kunstner eller forfatter. Hans pseudonym, Maxim Komar-Myshkin betyder 'myg' (Komar) og 'mus' (Myshkin) på russisk, og han mente at disse to dyrs kendetegn var beskrivende for hans arbejde: Myggen, der parasitisk ernærer sig via blod fra 'store' og 'virkelige' mennesker (det være sig magtfulde politikere eller højtagtede kulturpersonligheder), og musen, der mæsker sig i rester og hengemt mad, og som forbindes med snigen og snavs. Både mus og myg udgør snarere en pestilens end en egentlig trussel (og dog, under de rette forhold, kan begge dyr være dødelige). Både musen og myggen er at finde i hjemlige omgivelser, om end de bestræber sig på at holde sig ude af syne.

I årene frem til sit selvmord var Efim Poplavsky overbevist om, at Putin førte en personlig vendetta mod ham, og at han, selvom han var anonym, arbejdsløs og havde forladt Rusland for mere end et årti siden, var i reel fare for at blive myrdet. I den forstand udgjorde *Vladimir's Night* Poplavskys skjulte kunstneriske revanche; animismen i *Vladimir's Night* bruges helt bogstaveligt til at hævne sig på en ærkefjende. I tråd med denne konspiratoriske, paranoide tankegang byder både vers og billeder på et væld af forbindelser og referencer, hvoraf en lille del påpeges i værkseriens vægtekster.

The Buried Alive

Kort efter Komar-Myshkin emigrerede fra Rusland til Israel i slutningen af 90erne, grundlagde han The Buried Alive, et tæt sammentømret kollektiv af unge ekssovjetiske billedkunstnere, skuespillere, musikere og forfattere. I deres manifest erklærer de sig for 'russiske kulturelle zombier', og The Buried Alive satte sig for udelukkende at agere på russisk, i en selvvalgt kunstnerisk ghetto. Gruppen isolerede sig bevidst fra den lokale israelske kunstscene, som de følte sig hævet over, om end de samtidig led under det enorme pres og den usikkerhed, som isolationen bragte med sig. 60erne og 70ernes uofficielle Moskvakunstnere var mere end blot en central inspirationskilde for The Buried Alive – gruppen så sig selv som videreførere af den autonome, intime og ikke-anerkendte eksistens, der karakteriserede den tidligere Moskvakreds: En selvforsynende kunstscene helt uden hierarkier og materiel værdi, baseret udelukkende på personlig venskab og passioneret engagement. Men for Efim Poplavsky, som led af akut paranoia, pegede gruppens navn også på selve den frygt, der undersøges i Edgar Allan Poes novelle, *Levende Begravet*.

Tre af videoerne lavet af The Buried Alive indeholder historiske vittigheder, der læses op under pistoltrussel af henholdsvis en palæstinensisk, en eksrussisk og en indfødt israelsk kulturberømt. Vittighederne er taget fra et litterært værk, som Komar-Myshkin ikke var i stand til at færdiggøre: Hele den russiske historie skabt af vittigheder. Desuden præsenterer gruppen filmen *Killing Andrey Lev*, som viser et forsøg på at torturere og myrde en ung kunstner ved hjælp af voodoo, hvilket dog resulterer i en helt anden slags magi end den planlagte. På den anden side af denne væg udstilles to muntre sange om forbrugsvarer; i filmen *Little Iron* får et lille strygejern fortalt sin historie af et ægtepar, mens filmen *Hybrid* skildrer en gruppe folk, der råbesynger neogolismer til en række varer i de prerevolutionære russiske avantgardepoeters ånd.

The Russian author and artist Efim Poplavsky always maintained that he was neither an artist nor an author. His pseudonym, Maxim Komar-Myshkin, connotes in Russian a mouse and a mosquito, and he perceived his work through the attributes of these animals: the mosquito, parasitically feeding on the blood of 'big' and 'real' humans (be them powerful politicians or venerated cultural personae), and the mouse, feasting on leftovers and stashed goods and connoting infiltration and dirt. Both mouse and mosquito suggest a nuisance rather than a major threat (yet, given the right circumstances, they can become deadly), and both are domestically present even as they strive to remain hidden and invisible.

In the years before his suicide, Efim Poplavsky believed that Putin had a personal vendetta against him, and even though he was anonymous, unemployed, and had left Russia more than a decade ago, he was a pertinent target for assassination attempts. *Vladimir's Night*, in that sense, was Poplavsky's secretive artistic retaliation: animism literally employed to avenge a nemesis. Following the conspiratorial, paranoiac mindset, both the verse and the images offer a plethora of links and references, some of which are explained in the accompanying texts.

The Buried Alive

Soon after Komar-Myshkin emigrated from Russia to Israel in the late 90s, he founded The Buried Alive, a tightly knit collective of ex-soviet young artists, actors, musicians and writers. Describing themselves in their manifesto as "Russian Cultural Zombies" The Buried Alive vowed to produce only in Russian, in a self-willed artistic ghetto. The group was resolutely alienated from the local Israeli cultural scene towards which they felt inherently superior, yet they were also experiencing the tremendous hardship and insecurity stemming from their seclusion. For The Buried Alive, the Moscow unofficial artists of the 60s and the 70s were thus not only a main source of artistic influence; they saw themselves as continuing the autonomous, intimate and publicly unrecognized existence that typified the Moscow circle: a self-sustaining artistic scene devoid of hierarchies or material value, based entirely on personal friendship and passionate commitment. For Poplavsky, however, the name also conveyed the actual fear explored in Edgar Allan Poe's tale *The Premature Burial*, colored by the acute paranoia he suffered from.

The videos by The Buried Alive contain three historical jokes, read under gun threats by Palestinian, ex-Russian and native Israeli cultural celebrities. These jokes are taken from a literary work Komar-Myshkin was unable to complete: an entire history of Russia made of jokes. Also presented is *Killing Andrey Lev*, an attempt to torture and kill a young artist using a voodoo doll, which results in a different magic than the one schemed. On the other side of this wall, there are two animation chants for commodities, *Little Iron*, in which a couple tells the iron of its own history, and *Hybrid*, where a group chant yields neologisms in the spirit of pre-revolutionary Russian avant-garde poets.